

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομὴ ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν κατ' ἐπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησιαί. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 19 Ἰουλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Συνέχεια· ἰδί σελ. 431.

— Ὅτε ὁ Ἀντώνιος ἐπανήλθεν, ἡ Λουκία τῷ ἔδωκε ν' ἀναγνώσῃ τὴν θαυμαστὴν πεζογραφίαν τοῦ κυρίου Πιστακίην.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Σεῖς τί φρονεῖτε ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ υπάγετε, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος. Θὰ ἰδῆτε φάσιν τινα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξίαν παρατηρήσεως· διατί νὰ μὴν ὠφελῆθῃτε ἀπὸ τὴν περίστασιν ; Δι' αὐτὸ ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ υπάγετε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα, υπέλαβεν ἡ Λουκία, πρὸ πάντων διὰ τὴν Σπεράντσα, ἡ ὁποία θὰ καταχαρῆ νὰ ἰδῇ τὸ θέαμα. Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου λέγει ὅτι θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιστρέψωμεν τὴν νύκτα εἰς τὴν Λαμπροδοῦσαν.

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψετε τὸν νύκτα.

— Δὲν μ' εἶπατε σεῖς πολλάκις, ὅτι δὲν υπάρχει καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς τὴν Τάγιαν ;

— Εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ σεῖς καὶ ὁ πατὴρ σας ἤμπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

— Ἐννοεῖτε τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε οἰκίαν σας ;

— Ἀκριβῶς. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τοὺς δύο. Ἀλλὰ δὲν συνειθίζω νὰ δίδω ἐνοχλήσεις εἰς ὅτους δὲν γνωρίζω. Δὲν θὰ υπάγωμεν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλέχθη βραχέως, υπεροπτικῶς, σχεδὸν ἀποτόμως, ἀπαρallάκτως ὡς θ' ἀπεφαινετο αὐτὴν ὁ Σίρ Ἰωάννης κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀριστοκρατικῆς του ἀλαζονείας. Ὁ Ἀντώνιος ἠρθροίασεν, ἀλλ' οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἐκάθισεν εἰς παρακειμένην ἔδραν, ἔλαβε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐφημερίδα, καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων αὐτὴν μετὰ φαινομένης βαθείας προσοχῆς. Δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἀληθῶς ἀνεγίνωσκεν, ἐκτὸς ἀν' ἀνεγίνωσκε τὴν αὐτὴν πάντοτε λέξιν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμενον ἀκίνητοι. Ἡ Λουκία ἐξηκολούθησεν ἰχνογράφουσα, ἐφαινετο δὲ βιαζομένη καὶ σπευδοῦσα νὰ τελειώσῃ.

Ἡ Σπεράντσα ἐπεράνη μετὰ μικρὸν, ἄδουσα φαιδρῶς· ἀλλὰ τὸ ἄσμα ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χερσῶν της, ὅτε εἶδε τοὺς δύο νέους ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, καθήμενους μακρὰν ἀλλήλων, ψυχροὺς καὶ ἀδιαφόρους. Πλησιάσασα ἀκροποδητὴ εἰς τὸν Ἀντώνιον, ἠρώτησεν αὐτὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Θὰ πάγωμεν εἰς τὸ θέατρον ;

— Φοβοῦμαι ὄχι, πτωχὴ μου Σπεράντσα· ἡ μὲς Δάβεν δὲν θέλει νὰ κοιμηθῇ εἰς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

— Τί κρίμα ! εἶπε δυσθύμως ἡ Σπεράντσα· καὶ διατί δὲν θέλει ;

— Δὲν ἤξεύρω· ἐρώτησέ την, ἀν θέλῃς.

Ἡ Σπεράντσα μετέβη πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς της, ἐψιθύρισε λέξεις τινας, ἃς ἤκουσεν ὁ ἰατρός. Ἡ Λουκία ἠγέρθη πάραυτα, καὶ, κλίνουσα υπὲρ τὸ κάθισμα τοῦ Ἀντωνίου, τῷ εἶπε μετὰ τινος ἐντροπῆς :

— Ὁ κάλλιστος τῶν ἰατρῶν ἔχει πάντοτε διαθέσειν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν τὴν πλέον ἰδιότροπον τῶν νεανίδων ;

— Βεβαίωτατα ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, προσβλέπων αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως συνάμα καὶ ἠδονῆς. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀμφιβάλλετε ;

— Τότε, εἶπεν ἡ Λουκία, μειδιῶσα κ' ἐρυθρίωσα συνάμα, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς νὰ γνωρίσω τὴν φίλην σας.

Τί ἐπέφερον ἄρα γε τὴν αἰφνίδιον αὐτὴν τροπὴν τῶν διαθέσεων τῆς Λουκίας ; Ἴσως αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἐψιθύρισεν ἡ Σπεράντσα εἰς τὸ οὖς της.

— Διατί, καλὴ μου κυρία, ἠρώτησεν ἡ Σπεράντσα, διατί δὲν θέλετε νὰ υπάγετε εἰς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας ; Εἶνε τόσο καλὴ γραῖα, ἡ καλλιτέρα γυναῖκα τῆς Βορδιγέρας.

Ὁ Ἀντώνιος, οὐδόλως πειραχθεὶς ἐκ τῆς παραδόξου φρενοτροπίας τῆς ἀγγλίδος, καὶ τοῦναντίον μάλιστα ἐρωτικώτατα προσβλέπων τὴν Λουκίαν, ἀπῆντησεν εἰς αὐτὴν διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ ὁ Σίρ Ἰωάννης ;

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ καταφέρωμεν τὸν πατέρα νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς, εἶπεν ἡ Λουκία.

Ἡ διαπραγματεύσις πρὸς τὸν βαρωνέτον υπῆρξε μακρὰ καὶ δύσκολος, διήρκεσε δὲ καθ' ὅλον τὸ γέσμα. Ἡ Λουκία μετεχειρίσθη πᾶσαν αὐτῆς τὴν γυναικίαν διπλωματίαν, ἔνα κάμψῃ τὸν πατέρα της, ἐδοήθησε δ' αὐτὴν ὁ δόλιος ἐκεῖνος ἰατρός, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβρίπτεν εἰς τὸ

μέσον μυστηριώδη τινὰ ὑπαινιγμὸν περὶ τῶν προγόνων τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, καὶ εἰκόνιζε διὰ τοιούτων χρωμάτων τὰς ἐπάλξεις καὶ τὰς υπογείους κρύπτας τῆς κατοικίας τῆς, ὥστε περιέβαλλεν αὐτὴν δι' ὅλου τοῦ γοήτρου ἀριστοκρατικοῦ φρουρίου. Ἦτο δυνατὸν προσβαλλόμενος οὕτω ν' ἀντιστῆ ἐπὶ μακρότερον ὁ Σιρ Ἰωάννης; Ἡ Λουκία ὑπῆρξεν εὐθυμοτάτη καθ' ὅλην τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν, ἐλάλει ἀδιακόπως περὶ τῆς καλῆς γραίας, καὶ κατὰ τὸν περίπατον, εἰς ἃν ἐξῆλθε μετὰ τὸ γεῦμα μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τοῦ ἱατροῦ, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἐξάπαντος τὴν ἱστορίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας. Ἡ ἱστορία αὕτη ὑπῆρξε βραχεία. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἦτο χήρα, ἥτις εἶχεν ἀποκτήσει πολλὰ τέκνα, ὧν ὑπελείποντο δύο μόνον υἱοὶ, ἐξόριστοι ἀμφότεροι ἕνεκα πολιτικῶν λόγων. Εἶχε δὲ ἐγκαταλείψει τὴν Γένουσαν, ὅπου τὸ κατ' ἀρχὰς διέμεναν ἡ οἰκογένειά τῆς, καὶ μετοικήσασα εἰς Τάγια, ἔζη μεμονωμένη ἐν τῷ κτήματι, ὅπου εἶχε περιωθῆ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας.

— Σύντομος ἱστορία, συνεπέραναν ὁ Ἀντώνιος, ἥτις ὅμως ἠδύνατο νὰ γείνη μακρὰ καὶ συγκινητικὴ, ἂν διηγεῖτο τις καὶ τὸ ἑκατοστὸν μόνον τῶν λυπῶν, τῆς γενναιότητος, καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τὰς ὁποίας περιέχει ὁ βίος τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

Πῶς ἡ Λουκία συνεμερίζετο τώρα τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν θαυμασμὸν τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου! Βαθεῖαν ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν, ὡς καὶ πρὸς ἄλλην τινὰ ταλαίπωρον μητέρα, ἥς ἐπίσης ἦτο ἐξόριστος ὁ μονογενὴς υἱός.

ΙΣΤ'

Τὸ θέατρον.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον πρωτὴν ἦλθεν ὁ ἱατρός Ἀντώνιος εἰς τὸ προσκύνημα, εὔρε τὴν Λουκίαν ἀσχολουμένην εἰς ἱερογράφου τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, εἰς ἣν ἐσκόπει καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ σχεδίασμά τῆς. Ἡ Λουκία δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει πρὸ τῆς πρωίας ἐκείνης, πόσον ἡ παλαιὰ ἐκείνη κατοικία εἶχε γραφικὸν τὸ ἐξωτερικόν, πόσον ἡ σκοτεινὴ θολωτὴ στοὰ, ἥτις ἐξεστῆνετο πρὸ αὐτῆς, ἀπετέλει εὐάρεστον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπικείμενον ἄνδρῶν, ὅπου ἐκόσμιε ἀναδενδρὶς θαλλούσης ἀμπέλου. Ὁ Ἀντώνιος ἐκάθισε πλησίον τῆς Λουκίας καὶ ἤρχισε διηγούμενος πρὸς αὐτὴν, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς προτεράιας εἶχε μεταβῆ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς Πιστακίνας, — οὗς εὔρε δειπνοῦντας σαλάταν—ἵνα μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν τοσοῦτον ἀνυπομόνωσιν προσδοκωμένην ἀγγελίαν, ὅτι ὁ Σιρ Δάβεν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐμελλον νὰ τιμῆσωσι τὴν ἐπαύριον τὴν παράστασιν αὐτῶν διὰ τῆς παρουσίας των' ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ διὰ τοσούτων φρενητικῶν διαδηλώσεων ἀγαλλιᾶσεως, τοσούτων ζήτωρχυγῶν καὶ σιριτημάτων, ὥστε οἱ μὲν σύζυγοι Πιστακίνας ἐβρίψαν ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς παραφορᾶς, τὴν πτωχὴν

των σαλάταν ἐξω τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ ἱατρός ἐσκέρθη πρὸς στιγμὴν ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ νυστήριόν του πρὸς καταπαύσιν τῆς ἐξάψεώς των.

— Νὰ ἐβλέπετε τὸν διευθυντὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, ὡς τὸν εἶδα ἐγὼ σήμερον τὸ πρωῖ, περιπατοῦντα ὑπερηφάνως εἰς τὸ Παντάνο, καὶ ἀποκρινόμενον μετὰ βασιλικῆς συγκαταβάσεως εἰς τὰς αἰτήσεις εἰσιτηρίων, αἵτινες τῷ ἀπετέλλοντο πανταχόθεν, νὰ ἠκούετε τὴν συγκεκινημένην φωνὴν του, ὅτε μὲ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι αἱ θέσεις τοῦ θεάτρου εἶχον ὑπερτίμησιν, καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ φθάσῃ αἱ εἰσπράξεις του εἰς ἑκατὸν φράγκα, — ὅα ἤξιζε καλλίτερον ἀπὸ τὴν καλλιτέραν κωμωδίαν. Ὅα κάμετε εὐτυχῆ ὅλον τὸν θίασον. Ὅλη ἡ Τάγια θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ ἰδῆ τὴν ἀγγλικὴν οἰκογένειαν.

— Ἀλλὰ ποῦ τὸ ἤξεύρουσιν ὅτι θὰ ὑπάγωμεν; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὅλα μαυθάνονται εἰς τόπους μικροὺς ὡς αὐτόν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Πιστακίνης ἐφρόντισε νὰ φωτίσῃ προσκόντως τὸ κοινόν του. Ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀγγελίας, ἥτις εἶνε κολλημένη εἰς τὸ Παντάνο, εἶνε τυπωμένον μὲ κολοσσαῖα γράμματα : ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὅλαι αἱ μικραὶ ἀγγελίαι, ὅσαι διενεμήθησαν, ἔχουν ῥητῶς τὴν σημείωσιν, ὅτι : ἡ παρουσία τῆς ἀγγλικῆς οἰκογενείας εἶνε βεβαία.

Ἡ Λουκία μεγάλως διεσκέδασε μαθοῦσα, ὅτι ὁ ἀπετέλει τὸ κύριον δέλεαρ τῆς ἐσπερινῆς παραστάσεως, καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐξηκολούθησε διηγούμενος αὐτῇ πῶς εἶχε διατάξει τὰ πράγματα. Ἐν μόνον ἔτι παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς ἀνησυχίαν. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα εἶχε καταβάλλει ὑπερῶνθρώπους προσπαθείας, ὅπως διευθετήσῃ τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Σιρ Ἰωάννου καὶ τῆς θυγατρὸς του, καὶ οἰκονομῆσῃ μάλιστα δωμάτιον διὰ τὴν Χούττιν καὶ τὴν Σπεράντσιν' ἀλλ' οὐδὲν τούτου πλειότερον. Εἶχε δὲ δισταγμοὺς ὁ ἱατρός, περὶ τοῦ πῶς ἤθελεν ἀποδεχθῆ ὁ Γιάννης τὰς ἀνέσεις τοῦ πανδοχείου τῆς Τάγιας, ὅπου ἐμελλε νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν ὁ Βακτίστας. Εἶνε ὅμως βέβαιον, ὅτι ὁ Γιάννης ἐφάνη μειδιῶν, ὅτε ἤκουσεν ἀντὶ τίνος θυσίας ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον.

— Ἄλλ' ἡ ἀγνοία του, εἶπεν ὁ ἱατρός, εἶνε εὐτυχῆς ὕπνου, οὕτινος φοβοῦμαι τὴν ἐξέγερσιν. Ὅπως δὴ ποτε, ἐσυμφωνήσαμεν μὲ τὸν Σιρ Ἰωάννην, νὰ συνέλθωμεν ὅλοι αὐριον, εἰς τὰς δύο, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν τῆς Τάγιας καὶ τῆς Νικαίας, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βορδιγέραν.

— Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν θὰ ἐπανεύρω τὸ παλαιὸν αὐτὸ καὶ ἄσχημον πανδοχεῖον, εἶπε μειδιῶσα ἡ Λουκία. Πόσον θὰ εὐχαριστήσῃ ἡ Ρόζα νὰ μᾶς ἐπανίδη.

Τὴν ἑσπέραν, ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν, ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ἡ Λουκία ἐπέβησαν ἐπὶ

ημιόνων, οἵτινες ἔμελλον νὰ φέρωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς πρόποδας τοὺς ὄρους. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἦτο ἀλύγιστος καὶ μεγαλοπρεπής, ὡς ἂν μετέβαιεν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ἐσπέραν τινὰ πανηγυρικῆς παραστάσεως. Ἡ Λουκία ἔφερε τὴν ἐκ κυανῆς μουσελίνης ἐσθῆτά της καὶ τὸν εὐρὺν ἀχὺρινον πέτασόν της, ὃν εἶχε κοσμήσει ἡ Σπεράντσα διὰ κυάνων καὶ μηκώνων. Ἦτο χαριστάτη ἀληθῶς, καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἀπολαύσεως καθίστα ἔτι λαμπροτέραν τὴν χροιάν τῆς μορφῆς της. Ἐπειδὴ ἦτο ἔτι ἡμέρα, ἡ κατοψοφεία, καίτοι ἀπότομος, δὲν ἦτο κινδυνώδης· οὐχ ἦττον ὁ Ἄντωνιος ἐκράτει καθ' ὅλον τὸν δρόμον τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἡμιόνου οὗτινος ἐπέβαιεν ἡ Λουκία. Μετ' ὀλίγον ἀφῆθησαν οἱ ἡμιόνουι κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς γέφυρας, ὅπου ἴσταντο οἱ δύο ὑπρέται καὶ οἱ δύο μελλόνυμφοι, ἡ δὲ συνοδία διήλθε τὴν γέφυραν ἐν τάξει στρατιωτικῇ, καὶ στραφεῖσα ἀριστερᾶ, ἔφθασε μετὰ πέντε λεπτῶν δρόμον ἐνώπιον μεγάλου οἰκοδομήματος.

— Εἶνε περιεργὸν ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ἄντωνιος, νὰ εὐρίσκειται εἰς μικρὰν πόλιν, ὡς ἡ Τάγια, ἰδιωτικὴ κατοικία τόσον μεγαλοπρεπῆς, ἔχουσα καὶ τὸ θέατρόν της, ὡς αἱ Βερσαλλίαι.

Πλήθος συμπαγῆς, κινούμενον προδῆλως ὑπὸ αἰσθήματος περιεργείας, περιεκύκλου τὸ οἰκοδόμημα· ἀλλ' ἠνοίχθη πᾶραυτα δίοδος εἰς τοὺς ἄγγλους ξένους. Οὗτοι δὲ, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἄντωνίου, εἰσῆλθον δι' ἀριστερᾶς τινος θύρας ὑπὸ περιστύλιον, ὅπερ ἐπλήρου ἐπίσης περιεργοὶ ἰστάμενοι ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν των, ἵνα ἴδωσι τοὺς παρερχομένους διασήμευς ξένους.

Ἀριστερᾶ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ὑπῆρχε τράπεζα καλυπτομένη δι' ἐρυθροῦ τάπητος, ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ, μεταξὺ δύο κηρίων, ἔκειτο λεκάνη ἀργυρᾶ, περιέχουσα ἱκανὰ νομίσματα, τὰ μὲν μετριοφρόνως τυλιγμένα ἐντὸς τεμαχίου χαρτίου, τὰ δὲ τολμηρῶς ἀσκεπῆ ἐπιθεικνύμενα. Πρὸ τῆς τραπέζης, ὡς ὁ δράκων των. Ἐσπερίδων, ἐκάλητο ὁ ἀνὴρ ὃν ἐσῆλας ἐγνωρίσαμεν, Ὁρλάνδος ὁ Πιστακίνης, λαμπρὸν ἀνάβεβλημένους ἱμάτιον, καὶ τὴν κεφαλὴν πεμίδεδεμένην ἔχων διὰ τοῦ διαδήματος τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλέως τῆς Μεσσηνίας. Ἄμα ἰδὼν τὸν Σὶρ Ἰωάννην, ὁ Ὁρλάνδος Πιστακίνης ἠγέρθη, ἔθηκε τὰς δύο του χεῖρας ἀνοικτάς ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἔχαιρέτισεν οὕτω βαθύτατα τοὺς προσερχομένους. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης, διδαχθεὶς ἐκ τῶν προτέρων παρὰ τοῦ Ἄντωνίου τὸ ἐν ταύτῃ περιστάσει προσῆκον, ἔρριψεν ἐντὸς τῆς ἀργυρᾶς λεκάνης μικρὸν τινα, καθαρὸν καὶ συνεσφιγμένον κύλινδρον, ὅστις παρήγαγε πίπτων ὠραιότατον μεταλλικὸν ἦχον. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκορυφώθη τότε, καὶ πάντες οἱ περιεσῆμενοι τράχηλοι ἐμηκύνθησαν ἵνα φθάσωσι μέχρι τῆς τραπέζης. Ὁ Ἀριστόδημος ἔχαιρέτισε καὶ πάλιν, καὶ ἄρξας τις ἀστραπικῆς, νὰ δράξῃ τὸν κύλινδρον, διέδραμε τὸν ἐγκέφαλόν του· ἀλλὰ κατανικήσας

τὸν πειρασμόν, ὠδήγησε τοὺς ξένους διὰ ζυλίνης ἀναβάθρας πρὸς τὰ ὠρισμένα δι' αὐτοὺς δύο θεωρεῖα. Σταυρώσας δ' ἐκεῖ καὶ πάλιν τὰς δύο του χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ βάλῃως προσκλίνων, ἀπεσύρθη καρτινοδατῶν ὡς ἐνώπιον βασιλικῆς τινος μεγαλειότητος. Ἡ Λουκία ἀφῆρσε τὸν πέτασόν της, καὶ προκύπτουσα τοῦ θεωρείου μὲ τοὺς ὠραίους της ξανθοὺς βοστρύχους οἵτινες κατέπιπτον ἀφθόνως ἐκατέρωθεν τῶν παρεῖων καὶ τοῦ τραχήλου της, διήγειρε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν γενικὸν ψίθυρον ἐπιδοκιμασίας καὶ θαυμασμοῦ.

Τὸ θέατρον ἦτο μικρὸν ἀλλὰ κομψὸν καὶ ἀφθόνως διὰ κηρίων φωτισμένον· πυκνὸν δὲ πλῆθος συνεπέζετο ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ τοῖς θεωρείοις.

— Ὁλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ τόπου, μικρὰ καὶ μεγάλη, εἶν' ἐδῶ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἄντωνιος πρὸς τὴν Λουκίαν σιγαλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀριστοκρατία εἰς τὴν Τάγια; εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα.

— Βεβαίωτα καὶ ἀριστοκρατία ὑπεροπτικωτάτη, ὑπέλαθεν ὁ ἰατρὸς κωμικώτατα σοβαρευόμενος. Ὁ κατάλογος ἀρχίζει μὲ μίαν μαρκησίαν, τὴν ἠλικιωμένην αὐτὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν βλέπετ' ἐκεῖ κάτω, καὶ ἦτις φαίνεται τόσον ἀπλῆ. Τὸ μέγαρον αὐτὸ καὶ τὸ θέατρον εἶνε ἰδιοκτησία της, καὶ ἡ οἰκογένειά της εἶνε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἰκογένεια τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου. Ἡ μαρκησία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ σᾶς παραχωρήσῃ ἀπόψε τὸ θεωρεῖόν της.

— ὦ! ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία· ἐπεθύμου νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

— Δύνασθε ἂν θέλετε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὴν ἰταλικὴν συνήθειαν, καὶ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸ θεωρεῖόν της. Ἡ κιτρινὴ ἐκείνη μορφή, ἦτις σιιάζεται ἀριστερόθεν μὲ λευκὰ πτερὰ, εἶνε ἡ μορφή βαρώννης, καὶ ὁ γέρον ὅστις τῆς ὀμιλεῖ μὲ τόσην σπουδαιότητα εἶνε ὁ δῆμαρχος τῆς πόλεως· τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον . . .

Τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἄντωνίου διέκοψεν αἴφνης ὀξὺς συριγμός, ἡ αὐλαία ἤρθη, κ' ἐφάνη ὁ Ἀριστόδημος βυθισμένος εἰς σκοτεινοὺς ῥεμβασμοὺς, ὡς ἐμπρέπει εἰς πάντα ἀληθινὸν ἥρωα τραγωδίας. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει Ὁρλάνδος ὁ Πιστακίνης νὰ ἐκδηλώσῃ προσηκόντως τὴν ἐπίσημον ἐκείνην βαρυθυμίαν, δὲν κατώρθου ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν, δι' ἧς ἐφώτιζε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἡ προσδοκία τεραστίας θεατρικῆς εἰσπράξεως. Ὁ Ἀριστόδημος ὑπεκρίθη τὸ μέρος του μετὰ τῆς προσηκούσης παραφορᾶς, ἠτύοκτόνησεν ἀπταιστως, καὶ ἡ πτώσις του ἀπεκλήθη θαυμαστὴ ὑπὸ τῶν ἐμπειροπραγμόνων. Ἄλλ' ἡ Λουκία ἀπήλαυσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα καὶ δευτέραν παράστασιν οὐχ ἦττον διασκεδαστικῆς τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς διδομένης. Διὰ ῥωγμῆς τινος τοῦ χωρίζοντος τὰ θεωρεῖα ζυλίνου διαφράγματος ἡ Λουκία καὶ ὁ Ἄντωνιος ἔβλεπον τὸ ἦθος τοῦ Βαττίστα, καὶ κατεσκόπουν τὸν αὐξοῦντα τρόμον, ὃν ἐξεδήλου ἡ μορφή τοῦ

νεαροῦ ναυτικοῦ, βλέποντος τὸν βασιλέα καταφεύγοντα εἰς τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ δοκιμάζοντα τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ.

— Τί, θά σκοτωθῆ; ἠρώτησε περίφοβος τὴν Σπεράντσαν.

Ἄνεσκήρτησε δὲ ὅλος καὶ ὠρλώθησαν αἱ τρίχες του, ὅτε τὸ φάσμα, ὅπερ ὑποτίθεται κατοικοῦν ἐν τῷ βασιλικῷ τάφῳ, ἠκούσθη βαδίζον εἰς τὰ παρασκήνια, καὶ ὁ Ἀριστόδημος, ἔξω φρονῶν γινόμενος, ἐβύβησε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος του.

Αἱ περιστρεφά, αἵτινες ἐπέταξαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἐπιεσόδιον ὅπερ κῦξήσεν ἔτι μᾶλλον τὴν φαιδρότητα ἣν γενεᾷ συνήθως τοιοῦτον θέαμα. Ὁ εὐφυῆς Πιστακίνης εἶχε παρασκευάσει εἰς τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἄγγλους ξένους ἔκπληξιν τινα, ἧς μετὰ μεγάλης πεποιθήσεως προσέδωκα τὸ ἀποτέλεσμα. Διὰ μηχανήματός τινος εὐφυοῦς, ὅπερ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπινοήσει, προσήρτησε μίαν περιστρεφάν εἰς δύο κλωστάς, αἵτινες ἀρχόμεναι ἀπὸ μικροῦ φεγγίτου ἀνοιχθέντος ἐπὶ τῆς αὐλαίας κατέληγον δι' ὅλης τῆς αἰθούσης εἰς τὸ θεωρεῖον, ὅπερ κατεῖχον οἱ ξένοι. Οὕτω δὲ ἡ περιστρεφά ἤθελε φανῆ κατευθυνομένη ἐξ ἰδίας πηΐσεως εἰς τὸ μέρος ὅπου κατέληγον τὰ νήματα. Ἄλλ' ἔνεκεν ἐμποδίου ἀπροόπτου τὸ πτηνὸν ἐσταμάτησεν ἐν μέσῳ τῆς ἐναερίου πορείας του, καὶ ἀναρτηθὲν ἀπὸ τῶν ποδῶν ἤρχισε σείον οἰκτρῶς τὰς πτέρυγας του· τὸ ἀτύχημα τοῦτο παρήγαγε θόρυβον φοβερόν· οἱ ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἠγέρθησαν σύσσωμοι, οἱ παραφορώτεροι ἀνέβησαν ἐπὶ τὰς ἔδρας των καὶ ἐκίνουν τὰς χεῖρας, μάτην ἐλπίοντες αὐτὰς ἵνα συλλάβωσι τὴν περιστρεφάν, γενικὴ δὲ κατακραυγὴ ἐξεβρόχθη κατὰ τοῦ διευθυντοῦ. Ὁ Πιστακίνης ἐπεφάνη τότε πάραυτα καὶ τῇ βοήθειᾳ μακρᾶς βράβδου κατόρθωσε, καταβάς εἰς τὴν πλατεῖαν, νὰ ὠθήσῃ τὸ ἀτυχὲς πτηνὸν πλησίον τῆς Λουκίας, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη ὁ Ἀντώνιος νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν νέαν ἀγγλίδα ἐν μέσῳ βροντῆς χειροκροτημάτων.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν πρόσθετον διασκέδασιν, ἣν δὲν περιελάμβανε τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, ἡ Λουκία μετέβη εἰς ἐπισκεψὴν τῆς μαρκησίνας, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν κυρίαν ἐπὶ τῇ παραχωρήσει τοῦ θεωρείου τῆς.

— Ἡ φιλοφροσύνη σας εἶνε τοσοῦτο μᾶλλον εὐγενῆς, κυρία μου, εἶπεν ἡ μὴ Δάβεν, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν σας ἔχει τις τὴν ὠραιότεραν θέαν τῆς σκηνῆς.

Ἐμίλησε δὲ μετὰ τοῦτο τοσοῦτον εὐκαίρως περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ μεγάρου καὶ τῆς κομψότητος τοῦ θεάτρου, ὥστε κατέλιπε τὴν γραῖαν μαρκησίαν κάλλιστα διατρεμιμένην ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ Βακτίστας, ἀρῶν ὑπέστη τοὺς ἐπανειλημμένους τρόμους τῆς τραγωδίας, ἐδικαιοῦτο βεβαίως νὰ τύχῃ ἀποζημιώσεώς τινος ἐκ μέρους τοῦ διευθυντοῦ, καὶ ταῦτα παρεσχεν αὐτῷ ἀφθονον ἢ ἐπακολουθήσασα κομψοδία.

Ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν ἀγαλλίαν τοῦ νεαροῦ μας ναυτικοῦ, διαικούσης τῆς σκηνῆς καθ' ἣν ὁ ταλαίπωρος παιδαγωγὸς ἀκούει, πρὸς μεγίστην αὐτοῦ κατάπληξιν, τὸν πρεσβύτερον τῶν μαθητῶν του ἐξομολογούμενον εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε νυμφευμένος μὲ τὴν κόρην τῆς ἀπέναντι οἰκίας. Ὁ δυστυχὴς παιδαγωγὸς, τί νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ μαθητοῦ του, εἰς τὸν πατέρα ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε ρητῶς ἀπαγορεύσει ν' ανταλλάξωσι καὶ μίαν μόνην λέξιν οἱ υἱοὶ τοῦ μετὰ τοῦ ἄλλου φύλου! Καὶ ὅμως ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶνε νυμφευμένος, καὶ ὄχι μόνον νυμφευμένος, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνὸς τέκνου, τοῦ ὁποῦ ἀκούεται μάλιστα ἡ φωνή. Εἶν' ἔτοιμος νὰ μαθήσῃ τὰς τρίχας του, ὁ ταλαίπωρος! Ὁ Βακτίστας ἐξεκαρδίσθη γελῶν, ὅτε ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ φοβεροῦ κόμητος καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του γονυπετῆς, ἐξομολογούμενος τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν γραίαν μαγεύρισσαν Μάρθαν, ὅτε κατόπιν ὁ πτωχὸς Δομίνικος καταπέθεται ν' ἀπέλθῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ παιδίου, καὶ ἐπιστρέφον εὐρίσκειται ἀπέναντι τοῦ κόμητος, ὅστις ἀνοίγων τὸ τριβῶνιον του εὐρίσκει τὸ νήπιον κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἀπαράλλακτα ὡς ἡ ἀτυχὴς ἐκεῖνη περιστρεφά. Καὶ αὐτὸς ὁ Σιρ Ἰωάννης διεβρόχθη εἰς γέλωτα πρὸς τὸ θέαμα, ἡ δὲ Λουκία ἐγέλασεν ἐπίσης ὅσον καὶ ὁ Βακτίστας.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ἡ μαρκησία ἀνταπέδωκεν εἰς τὴν Λουκίαν τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς, ὁ δὲ δήμαρχος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεως, ἐνόμισε καθήκον του νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Αἱ φιλοφροσύναι αὐταὶ νῦχαιρίστησαν τὴν Λουκίαν, ἔτι δὲ μᾶλλον τὸν ὑπερόπτην βαρωνέτον, καθόσον μάλιστα ὁ πονηρὸς ἰατρὸς οὐδέποτε παρέλειπε ν' ἀπαριθμῆ λεπτομερῶς καὶ μετ' ὅλης τῆς σοβαρότητος τοὺς τίτλους καὶ τὰς ιδιότητας τῶν προστερομένων προσώπων.

Εἶχεν ἤδη παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἡ αὐλαία κατεπετάσθη ὀριστικῶς, καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν κατέλιπον τὴν αἰθουσαν. Ὁ Γιάννης, συναίσθηνόμενος ὅτι ἀντανέκλα καὶ εἰς αὐτὸν μέγα μέρος τῶν τιμῶν τῆς ἐσπέρας, εἶχε καταστῆ ἔτι ἐπιστημότερος, κ' ἐβάδιζε σοβαρῶς, παράπλευρον ἔχων τὸν Βακτίσταν. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος ἐξερχόμενον οὕτω, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἶπῃ εἰς τὴν μὴ Δάβεν, ὅτι ὁ Γιάννης τῷ ἐφαίνετο ὡς μάρτυς. Ἡ δὲ ἀγγλὴ θαλαμηπόλος, ἣτις εἶδιδε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Σπεράντσαν, κ' ἐβάδιζεν ὀπισθεν τοῦ Σιρ Ἰωάννου, τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἦτο λίαν τεταραχμένη καὶ ὅτε ἀνεκάλυψεν ὅτι ἱκανὸς ὄμιλλος νέων—ἐν οἷς διεκρίνετο ὁ νεαρὸς καὶ ξανθὸς ξυλοργὸς—περιστοιχίζεν αὐτοὺς ψάλλον τὸ Buona sera πρὸς τιμὴν των, ἡ συγκίνησίς τῆς τοσοῦτον ἐκορυφώθη, ὥστε διεβρόχθη εἰς γέλωτας ἅμα καὶ δάκρυα. Ἡ συνοδεία αὐτῆ, ἔλεγεν ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος, ἦτο φιλοφροσύνῃ ὅλος ἀθόρητος εἰς ἣν αὐτὸς οὐδόλωε εἶχε συντελέσει.

Οὗτω συνοδευόμενοι ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ὅπου ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ὡραία νεαρὰ γυνὴ καὶ ὡραῖος νέος, διότι ὅρος τῆς φιλοξενίας εἶχε τεθῆ νὰ μὴ ἀγρυπνήσῃ ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς ὑποδοχὴν των. Ἀφοῦ ἔπιον τὸ τέϊον, ὅπερ ἦτο ἔτοιμον, ὁ βαρωνέτος καὶ ἡ θυγάτηρ του ὠδηγήθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των, ὡς καὶ ἡ Σπεράντσα καὶ ἡ μίς Χούτσινς. Ὁ δὲ ἰατρός ἀρῆκεν αὐτοὺς, ἀπελθὼν νὰ κατακλιθῆ παρά τινι φίλῳ.

Ἦτο ἤδη ἀργὰ τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡ Λουκία, κοιμηθεῖσα βαθύτατα τὴν νύκτα, ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν, ἀνοίγουσα τὸ παράθυρόν της ἐν ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν δρόσον, μελαναῖμονα κυρίαν περιπατοῦσαν κάτω εἰς τὸν κήπον. Ἡ κυρία αὕτη, σμυρὴ τὴν ἀναβολὴν, ἐφάνετο δίδουσα ταπεινὴ τῇ φωνῇ ὀδηγίας τινος εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἣν εἶχε γνωρίσει τὴν προτερίαν ἐσπέραν ἡ Λουκία, καὶ ἥτις κατεγίνετο τὴν σιγμὴν ἐκείνην δρέπουσα ἄνθη, δι' ὧν κῆχανε τὴν υπερμεγέθη ἀνθοδέσμην ἣν ἐκράτει. Ὁ κρότος τοῦ ἀνοιχθέντος παραθύρου προεκάλεσε τὴν προσοχὴν τῆς Ἐλεονώρας, ἥτις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Καλημέρα σας, μίς Δάβεν! εἶπεν ἔγκαρδίως καὶ φιλοφρόνως. Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐταράξαμεν τὸν ὕπνον σας.

— Ὡ, διόλου! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐρυθρῶσα ἡ Λουκία, ἐκοιμήθην ἐξάριστα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ὑπέλαβεν ἡ καλὴ γραῖα· ἡ νεότης ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Μη νόσατέ μου, σὰς παρακαλῶ, πότε θέλετε νὰ με δεχθῆτε. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σὰς φιλήσω.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ἰταλίς μετέβαινεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς νεαρᾶς ἀγγλίδος καὶ προσέφερεν αὐτῇ τὴν ἀνθοδέσμην της· τοσαύτην δ' ἐνέσχεεν ἀγαθότητα ἡ φωνὴ καὶ τὸ μεδίματά της, τοσοῦτον ἦτο συμπαθὴς ἡ ἐλαφρὰ μελαγχολία, ἥτις περιέβαλεν αὐτὴν ὡς πέπλος λεπτός, καὶ τοσαύτην ἐμαρτύρει ἀλαθῶς μητρικὴν στοργὴν ὁ τρόπος, δι' οὗ, δράξασα διὰ τῆς μιάς της χειρὸς τὰς χεῖρας τῆς Λουκίας, ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς ἄλλης τοὺς μακροὺς της βραστῆρους, καὶ τὴν κατησπάσθη, καλοῦσα αὐτὴν: κόρη μου!, ὥστε ἡ συγκίνησις ἐμπόδισε τὴν Λουκίαν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐρωτήσεις ὅσας ἡ γραῖα ἀπέτεινε αὐτῇ περὶ τῆς υγείας της, καὶ ἡ τρυφερὰ κόρη ἔκλινεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς νέας της φίλης. Ἡ ταλαίπωρος Λουκία ἐσυλλογιζέτο ἄκουσα καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὴν ἀγαπητὴν της μητέρα.

Ἐνῷ οὕτως ἐγνωρίζοντο αἱ δύο γυναῖκες, ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον ἐπιθεωρησέως, αἱ δὲ εἰδήσεις ἄς ἀπεκρίμαζεν πανταχόθεν ἦσαν εὐνοϊαὶ εἰς τε τὸ οἶκημα καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν. Ὁ σκοτεινὸς πρόδομος καὶ ἡ κιονοστοιχία, ἥτις ἔφραζεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἦσαν μὲν τοσοῦτω μεγαλοπρεπεῖς, ὅσῳ εἶχον φανῆ τὴν προτερίαν νύ-

κτα ὑπὸ τῶν δάδων τὸ φῶς, ἀλλ' εἶχον ὅμως πάντοτε σοβαρὸν τι καὶ ἐπίσημον, ὅπερ ἤρσκεν εἰς τὸν ἀγγλον μεγάλως. Αἱ ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων τοίχων ἠμισέβστοι νεοπογραφίαι, τὸ ἠκρωτηριασμένον ἀγάλμα τῆς μαρμαρίνης κρήνης, ἥτις ἔκειτο ἀπέναντι τῆς εἰσόδου, τὸ οἰκόσημον ὅπερ ἦτο γεγλυμμένον ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ τοῦ προπετάσματος τῶν εὐρυχώρων ἐστιῶν τῶν δωμάτων, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔγνη παλαιᾶς λαμπρότητος εἶχον παρατηρηθῆ καὶ ἀναγραφῆ ὑπὸ τοῦ βαρωνέτου εἰς ἐκτίμησιν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

Ὁ ἰατρός Ἀντώνιος, ὅστις ἤρχετο νὰ προγευματίσῃ, εὔρε τὸν Σίρ Ἰωάννην ὄρθιον, ἀνακεκλιμένην ἔχοντα τὴν κεφαλὴν, καὶ προσπαθοῦντα, ὡς ἐφάνετο, νὰ μαντεύσῃ τὴν χρῆσιν χωνίου τινος, διπλῆν ἔχοντος τὴν ὀπὴν, καὶ τειθειμένου ὑπεράνω τῆς μεγάλης θύρας. Ὁ ἰατρός, ἐπιληφθεὶς πάραυτα τῆς ἐξηγήσεως τοῦ πράγματος, ἐδίδαξε τὸν βαρωνέτον, ὅτι τὸ σκεῦος ἐκεῖνο ἦτο σύνθηος παράρτημα ὄλων τῶν παραλίων οἰκιῶν, κ' ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς ἐνοίκους, ὅπως χύνωσι καυστικά ὑγρά κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐπιτιθεμένων κατ' αὐτῶν. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἡ οἰκοδέσποινα, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τοῦ κήπου, καὶ κρατοῦσα τὴν Λουκίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸ θέαμα δὲ τοῦτο συνεπλήρωσε τὰς εὐαρέστους ἐντυπώσεις τοῦ βαρωνέτου. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδηλώσῃ ἐκφραστικώτερον τὰ αἰσθήματά του, ἔδραμεν εἰς ὑπάντησιν τῆς γηρικῆς κυρίας καὶ προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχιόνά του μετὰ φιλοφρονησάτου σεβασμοῦ. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα δὲν ἦτο μόνον κυρία δικαιοκρινέμων τρόπων, ὅπως εἶπε βραδύτερον ὁ βαρωνέτος εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλ' εἶχεν ἀξιοπρέπειαν ἥθους ἀπαντωμένῃ μόνον εἰς αὐλάς.

Ἡ τράπεζα εἶχε στρωθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ὅπερ γνωρίζομεν ἤδη, ἡ δὲ κυρία Ἐλεονώρα καὶ οἱ ξένοι της ἐπρογευματίσαν ὑπὸ τὴν θελκτικὴν σκιάδα κλήματος, ὅπερ ὑποστηρίζομενον διὰ δικτυωτοῦ σκηνώματος, κατέπιπτε πανταχόθεν εἰς κλῶνας θαλαροῦς καὶ ἀπετέλει τοῖχον χλοερὸν, ἐκτὸς μόνον πρὸς μεσημβρίαν ὅθεν ἀπέμενεν ἑλευθερὰ ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπεριποιήθη τοὺς ξένους αὐτῆς ἐπὶ τραπέζης μετὰ τῆς ἀνέτου ἐκείνης χάριτος ὑφ' ἣν αἱ ἀληθεῖς ἐκ παλαιοῦ εὐγενεῖς καλύπτουσι συνήθως τὴν ἀδιάκοπον θεραπεῖαν τῶν δαιτυμόνων των. Βλέποντις αὐτὴν μειδιῶσαν τοσοῦτον προσηνῶς, καὶ τοσοῦτον εὐθύμως λαλοῦσαν, οὐδέποτε ἤθελεν υποπεύσει ὅτι ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐκρυπτεν ἐν τῇ καρδίᾳ της αἰμασσοῦσας ἐτι πληγὰς. Ἡ Λουκία οὐχ ἤπτον, ἐνθαῤῥυνομένη ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ ἰατροῦ, ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν πῶς εἶχον οἱ υἱοὶ της, ἐκείνη δὲ τῇ ἀπήνησεν ὅτι εἶχον καλῶς, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, ἄς εἶχε λάθει.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία μετὰ τι-

νας στιγμὰς διαταγμοῦ, ὅτι λαμβάνετε τακτικῶς εἰδήσεις των.

— Ἀριστὰ τακτικῶς, ἀπάντησεν ἡ γηραιὰ γυνή· ἕως τότε τοῦλάχιστον, δόξα τῷ Θεῷ, ἀργότερα ἢ ταχύτερα ἔλαβα πάντοτε τὰ γράμματα τῶν υἱῶν μου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Λουκία ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔφερε τὸ ἰχνογράφημα, ὅπερ εἶχε σχεδιάσει, τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐλεονώρας. Ἡ εἰκὼν ἠγαρήστησε τὴν γραίαν ὡς ἂν μὴ ἦτο ἔργον ἀρχαρίου· τὴν ἀνῆρτησε δ' αὐτὴ ἐν τῇ αἰθυσῇ της λέγουσα, ὅτι θὰ ἐνθυμεῖτο πάντοτε, ὡς ἂν τὴν ἔβλεπε, τὴν νεαρὰν ἀγγλίδα φίλην της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ δὲ ἰταλὶς ἐπέμεινε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ξένους της μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς δεινδροστοιχίας. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχίονά του, ἦτο δ' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις μετὰ πόσου σεβασμοῦ καὶ πόσης εὐγενείας τὴν ὠδήγει, καὶ πόσον ἐπιμελῶς ἐκανόνιζε τὸ βῆμά του πρὸς τὸ βῆμά της. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῶν δύο γυναικῶν ὑπῆρξαν συγκινητικοί. Ἐχωρίσθησαν ὡς φίλαι μᾶλλον ἢ ὡς πρόσφατοι γνώριμοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας ὑγράνθησαν, ὅτε ἠσπάσθη τὰς ἐξῆυτιδωμένας παρειὰς τῆς γραίας ἰταλίδος, καὶ τῇ πύχθη:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἰδῆτε μίαν ἡμέραν τοὺς υἱούς σας πρὸς παρηγορίαν σας.

Δάκρυα δ' ἐπίσης ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ὅτε, ἀσπαζομένη τὴν νεαρὰν κόρην, ἀπῆντησεν:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀκούσῃ τὴν εὐχὴν σας! Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζωῆ. Ἄν ὅμως εἶνε ἄλλη ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, ἔχω πεποιθῆσιν ὅτι θὰ ἐπανευρεθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω (καὶ ὑψωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν οὐρανόν) ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆσῃ.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔριμειν ὅπου ἴστατο, καὶ ἀπεχαιρέτισε τοὺς ξένους της διὰ τῆς χειρὸς, ὅτε παρέκαμψαν οὗτοι τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· εἶτα δὲ βραδυπατοῦσα καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἐπανῆλθεν ἡ ἀτυχὴς ἐρημίτις εἰς τὴν μονήρη της κατοικίαν.

[Ἐπιτετα συνεχῆς]

ΚΥΘΟΥ ΘΕΡΜΑ ΛΟΥΤΡΑ

Οὐδέεις ἐστὶν ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἐν Κύθῳ, μετὰ τῶν Κυκλάδων νήσων, τῇ κοινῶς καλουμένῃ *Θερμιά*, ὑπάρχουσι θερμὰ ἰατρικὰ ὕδατα, πολλοὶ ὅμως οἱ ἀγνοῶντες καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτόθι δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν κτιρίων, ἐν οἷς εὐρίσκουσι πᾶσαν ἄνεσιν οἱ πρὸς ἴασιν μεταβαίνοντες. Περιελθόντες πρὸς μὴνδὸς τὴν νησίδα Κύθον πρὸς γεικὴν αὐτῆς περιγραφῆν, δημοσιεύομεν ἐνταῦθά τινα περὶ τῶν λουτρῶν, καίτοι πολλάκις περὶ τούτων ἐδημοσιεύθησαν ἐκθέσεις παρὰ τῶν διατελεσάντων κατὰ καιροῦς ἐκεῖ ἰατρῶν, τελευταίον

δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Χαντζάρα, διευθυντοῦ ἤδη τυγχάνοντος τῶν ἐκεῖ καταστημάτων.

Τὰ θερμὰ λουτρὰ τῆς Κύθου δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὡς ἄλλα τινὰ τῶν τῆς Ἑλλάδος, οἷον τὰ τῆς Αἰδήψου, ὧν ἐγίνετο χρήσις πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν. Περὶ τῶν τῆς Κύθου ἔχομεν ἐνδείξεις καὶ μαρτυρίας ῥητὰς ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, ὅτι ἦσαν γνωστὰ καὶ ὅτι ἐγίνετο τούτων χρῆσις θεραπευτικῇ. Ἡ ἀρχαιότερα τῶν ἐνδείξεων εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κύθου εἰς *Θερμιά* ἀνερχομένη μέχρι τοῦ 1142, ὅτε ὑπὸ τοῦ γράψαντος τὰς Τάξεις τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Νεῖλου Δοξαπατρὶ ἀναφέρεται τὸ πρῶτον ἡ νῆσος ἔχουσα ἐπίσκοπον. Βεβαίως δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ Νεῖλου γενομένη χρῆσις τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου *Θερμιά* ἀντὶ Κύθου σημαίνει ὅτι ἡ μετατροπὴ τούτου ἐγένετο πολὺ πρότερον, ὥστε εἶχε καθιερωθῆ διὰ τοῦ χρόνου.

Αἱ εἰδήσεις δὲ περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν δὲν ἀνέρχονται πέραν τῶν μέσων τῆς 1571 ἑκατονταετηρίδος. Τῶν θερμῶν ὑδάτων μνημονεῖ ὁ Πορκάτσης (1572), πρῶτος καθὰ γινώσκομεν τῶν γεωγράφων, εἶτα ὁ Βοσκίνης (1658), ὁ ὁποῖος προσθέτει ὅτι εἰς Κύθον (οὗτος ὀνομάζει τὴν νῆσον *Fermentia*) προσήρχοντο ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἀσθενεῖς, καὶ ὅτι τὰ λουτρὰ αὐτόθι δὲν ἦσαν ὑποδέστερα τῶν τοῦ Ἀθῆνου ἢ ὀρθότερον Ἀπόνου (*Aquae Patavinae*) ἐν Ἰταλίᾳ. Σημεῖοι δὲ καὶ ἐν τῷ χάρτῃ τῆς νήσου, ὃν παραθέτει εἰς τὸ σύγγραμμά του, τὴν θέσιν τῶν λουτρῶν διὰ τῆς λέξεως *bagui*. Ὁ Τουρνεφόρτιος (1700) τὰ αὐτὰ σημεῖοι. Ἐπιγραφὴ δὲ, τὰ νῦν ἐντετοιχισμένη ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ χρονολογίου 1782 Ἰουλίου 28 ὅτι δεξικεμένη χάριν τῶν λουμμένων οἰκοδομήθη δι' ἐξόδων καὶ δαπάνης τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ πανευγενεστάτου καὶ περιβλέπουτο ἄρχοντος διερμηνεύς τοῦ στόλου Κυρίου Κυρίου Νικολάου Μαυρογένους.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων κεῖνται εἰς τὴν ΒΑ τῆς νήσου παραλίαν, ἀπέχουσι περὶ τὰ 200 βήματα τῆς ἀκτῆς λιμενίσκου σχηματιζομένου εἰς τὸν μυχὸν τῆς κολπώδους ΒΑ παραλίας. Ὁ λιμενίσκος οὗτος, ὃν οἱ γεωγραφικοὶ πίνακες σημειοῦσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀγ. Εἰρήνης*, ἀποτελεῖ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν παραλίαν τέσσαρας μικροτέρους ναυλόχους ἢ αὐλάκια, κατὰ τὴν ἐκφραξίν τῶν ἐγχωρίων. Ὁ πρὸς βορρᾶν κείμενος λέγεται *Σκιτάρη*, ὁ ἐν μέσῳ *Θέρμα*, παρ' ᾧ καὶ αἱ πηγαί, ὁ μεγαλειότερος δὲ τῶν δύο πρὸς μεσημβρίαν λέγεται Ἀγία Εἰρήνη ἐκ παρακειμένου αὐτόσε ναύσκου, ἐκ τούτου δ' ἔλαβε καὶ ὄλος ὁ κόλπος τὸ ὄνομα Ἀγ. Εἰρήνη, ὄνομα ὅμως μόνον εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας σημειούμενον.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀναβλύζουσι παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλοῦ λόφου. Τούτων ἡ μὲν